

KIS HIRLAP

A LELENCZ. (Lásd a 351. lapon.)

maum-épület.
társulat.

AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN.

— Elbeszélés. —

(VIII. folytatás.)

ELYEN elszomorodva és elgondolkodva tért haza az apa s mihelyt a fiuk hazaértek az iskolából, azonnal szobájába hívatta Andort.

— Kedves fiam, szólt az apa komoly, de jóakaró hangon, — nézz a szemembe és mondj el nekem mindent, ami a szivedet nyomja. Tudod, hogy mindig és mindenben bizalommal fordulhatsz hozzám s ha valami baj van, én segítek ki legjobban. No's szólj... nincs-e valami titkod, amit el kellene nekem mondanod?

Andor sápadt, zavart arczezal támaszkodott az asztalhoz s nem felelt; rövid szünet után az apa ismét megszólalt:

— No's kedves fiam, remélem, nem fogok csalatkozni benned. Mindig őszinte, becsületes fiu voltál, soha sem kaptalak rajta hazugságon, — mondd tehát, volt-e valami részed a tegnapi gyujtogatásban?

— Nem, nem volt! felelé Andor elfojtott zokogással.

— És nem is voltál tegnap este a major közelében? Nem te vesztetted ott el ezt a nyakkendőt? Nem tudtál a dologról semmit?

— Nem... az az igen... nem... én nem tudom!

E szavaknál Andor hangos zokogással az asztalra borult s többé nem szólt egy szót sem. Atyja megütközve nézett reá s végre fölkelt és így szólt:

— Itt fogsz maradni estig egymagadban, Időt hagyok, hogy gondolkozzál. »Igen« és »nem« egyszerre nem lehet

igaz. És ha hozzám nincs bizalmad, majd beküldöm mamádat, neki mondj el mindent.

Ezzel az apa kiment és becsukta az ajtót. Andor fogoly volt, — de ez még nem tette volna oly szerencsétlenné, mint a milyennek igazán érezte magát. Mit tegyen? Mit mondjon, ha ismét vallatni fogják? Mindenki bünösnek hiszi és méltán, mert minden jel ő ellene bizonyít. Csak egy ember van, aki tudja az igazat, — de ez bizonyosan nem fog szólni, mert akkor magát árulja el. Könnyű volna mindent földeríteni, megmenekülni az igaztalan gyanu alól, — igen, de hogy ezt tehesse, akkor azt kell tennie, amitől leginkább irtózott — el kell árulnia más valakit. Már pedig Andor semmitől sem rettegett annyira, mint hogy őt valaki gyávának, árulkodónak mondhassa.

Igen ám, de hát mit tegyen, ha bejön a jó mama és kérdezi? Árulkodjék, vagy pedig szemébe hazudjék? Andor képtelennek érezte magát akármelyikre is és inkább azt határozta, hogy megszökik. Az ablak a kertre nyílt, rostély nem volt rajta, a kertben nem volt senki — s egy perccel később Andor már kint volt a kertben, tul a kerítésen s a mezőkön keresztül szaladt, maga sem tudta, hová.

Hogy ez a szökés nem valami kitünő gondolat, azt nagy izgatottságában nem fontolta meg. Csak mikor már jó messze járt, akkor jutott eszébe, hogy tulajdonképen azt sem tudja, hova megy és mit fog csinálni, mikor nincs a zsebében egy árva krajczár sem, sőt még csak kalap sincs a fején. Nagy kedve lett volna visszafordulni, de ilyenkor meg mindig az jutott eszébe,

hogy otthon kénytelen lesz vagy hazudni, vagy árulkodni, ezt pedig tenni nem akarta. Ment tehát tovább, néha-néha megpihent valamely fa árnyékében, aztán ismét folytatta utját, hogy éjszakára valami faluba jusson. De hova-tovább mindinkább lassan ment, mert nagyon elfáradt, éhes is volt s a nap már nyugovóra készült, midőn nem messze egy kis várostól az ország-utra ért és ezen ballagott lassan előre.

Annaira fáradt volt már, hogy alig vánszorgott s nem is figyelt többé semmire; egészen összerezzenet tehát, midőn egy szemközt jövő kocsit hirtelen megállt mellette s a kocsiból egy nyájas arcú öreg ur így kiáltott reá:

— Ohó, Andor barátom, hát te mit bolyongsz itt oly messze szüleid házából, egy magad, kalap nélkül? Talán bizony megszőktél? Valami csinyt követtél el?

Andor meglepetve pillantott fel és ráismert az öreg urra, a ki nem volt más, mint az ő házi orvosuk, egy igen derék, kedves férfiú, kit mindenki nagyon szeretett. Andornak eleinte olyasmi jutott eszébe, hogy elszalad, de mégsem tette; először mert nagyon fáradt volt s már alig álltalában, aztán meg, mert akárhogy nem akarta is bevallani magának, tulajdonképen nagyon örült, hogy hosszas bolyongás után végre emberrel találkozott. De mikor az orvos ismét kérdezte, mit keres ezen a tájon, akkor ugyancsak meg volt akadva s zavartan hebegé:

— Hát . . . hát tudja doktor bácsi . . . csak sétáltam kissé . . .

— Oh, gyönyörű séta, két mértföldnyire szüleid házából. No, ül fel szaporán

ide a kocsiba . . . így! Már látom, hogy valami csinyt követtél el s megszőktél.

— Nem én, kedves doktor bácsi . . . én igazán nem tettem semmi rosszat . . . csak izé . . . oh! azt meg nem mondhatom.

— Jól van, fiam, nem is kérdezlek. Ha nem követtél el semmi rosszat, annál jobb reád nézve. De mert már mindjárt esteledik, illik otthon lenned s én haza viszlek.

— Igen, de ez messze van . . .

— Ne gondold azzal, megbirják lovaim. Mehetnénk ugyan ide a városba is, vannak jó ismerőseim itt is, akik befogadnának. De itt most veszedelmes himlőjárvány pusztít a gyermekek közt, jobb elkerülni a várost.

— Igaz, apácska éppen minap említette.

— És te mégis éppen ide akartál menni hogy veszedelembé kerülj?

— Oh . . . én . . . nem tudtam hol járok!

Az orvos nem faggatta tovább, csak fejét rázogatta s megparancsolta a kocsinak, hogy gyorsan hajtson Tófalvi ur lakása felé.

Mialatt Andor és az orvos utban voltak, otthon is történt valami, még pedig valami egészen váratlan dolog. Andor szökését nem sokára észrevették. Keresgették mindenfelé, de hiába; s az apa most még inkább elkomolyodott, mert most már bizonyosnak tartotta, hogy Andor azért szökött meg, mert bűnösnek érzi magát. Éppen e fölött tanakodott a mamával midőn az ablakból észrevette, hogy Buzás gazda egy csendbiztossal egyenesen a ház felé tart. Maga az öreg bérlő lépett be a házba, a csendbiztos pedig fegy-

verére támaszkodva a kapuban állva maradt.

— Mi ez? szólt Tófalvi ur izgatottan. Csak nem hiszi Buzás gazda, hogy börtönbe engedem vitetni fiamat? Kárát megfizetem, a bűnöst pedig majd megbüntetem magam.

Ezalatt Buzás gazda bekopogtatott s Tófalvi ur nagy csodálkozására igen vidám és barátságos arcczal lépett be s így szólt:

— Jó napot kívánok tekintetes uram! Mivel épen erre mentem, úgy gondoltam, hogy jó lesz, ha benézek és itt megmondom a jó hirt...

— Miféle jó hirt? kérdi Tófalvi ur meglepetve.

— Hát azt, hogy már tudjuk, ki az igazi gyujtogató, el is csiptük... adok is egy pár pohár bort a derék csendbiztosnak. Igazán nagyon röstellem, hogy csak egy pillanatig is az ifurakra tudtam gyanakodni és megszorítani a tekintetes urat. Hiszen mindjárt gondolhattam volna, hogy ez lehetetlen s eszembe juthatott volna az igazi gonosztevő.

— És ki az? kérdé Tófalvi ur megkönnyebbülten.

— Hát az a sehonnai csavargó, a Fusski Miska! Minap találkoztam vele s elűztem a földem közeléből, ő pedig fenyegetőzött. És ma egy korcsmában nevetve beszélte el, hogy megkaptam büntetésemet. De rajta vesztett a gonosz, mert dicsékvését megtudta az egyik csendbiztos és azonnal nyakon is csipte a semmirevalót. Most már hűvösön van.

Tófalvi ur egészen fölvidult.

— Köszönöm, kedves Buzás szomszéd, hogy bejött és megvigasztalt, mert valóban nagyon meg voltam szomorodva.

— Meghiszem, meghiszmem, azért is siettem ide. No de most már megyek tovább, még egy kis be-

SÉTA. (Lásd a 343. lapon.)

szédem van a biró ural. Azt a gonosz csavargót ezuttal nem eresztjük ki egykönnyen; egy pár esztendeig lesz módja a hűvösön gondolkodni a fölött, milyen veszedelmes multság a gyujtogatás.

Az öreg bérlő ezután köszönt és távozott. Csakhamar mindenki tudta, hogy Fusski Miska volt a gyujtogató és utólag persze mindenki azt mondta, hogy »mindjárt gondolta, nem is lehetett más.« Csak

Zsiga nem szólt semmit, sőt úgy látszott mintha épen nem örült volna a csavargó elfogatásának s inkább szerette volna, ha Andoron szárad a gyujtogatás vadjja.

Alig örültek azonban a jó szülők egy kis ideig a fölött, hogy a gonosz gyanu elhárult fiokról, csak annál nagyobb aggodalom lepte meg őket újból Andor

UTAZÁS A SZOBÁBAN. (Lásd a 350. lapon.)

eltünése miatt. Már esteledett s a fiu mégsem tért haza. Hová lett? És mért szökött el, mikor ártatlan? Bizonyosan valami bolondos csiny végett ott járt este

a major közelében s most fél hogy őt gondolják vétkesnek, pedig ő a legbecsületebb fiu a világon. A jó szülők most már szívesen megbocsátottak volna mindent,

csak otthon lett volna ismét kedves gyermekök. Velük együtt aggódott az egész háznép is, mert Andort mindenki szerette. Keresték ismét mindenfelé, embereket küldtek minden irányba s lesték, nem hoz-e hirt valaki.

(Folytatása következik.)

SÉTA.

(Képpel a 340. lapon.)

LILIKE, Milike,
Két piezi hölgyike,
A kíknek egyike
Négy éves Erzsike,
Másika ennyi se;
Az egyik kezibe
Abrones-játékszere;
Másika, Milike,
Szélmalmot czipelve.
A csipős hidegbe
A város ligetbe
Indulnak frissibe,
Azaz hogy — tipegve,
Cseppet se lihegve.
Mert hát, hogy ha elfáradtak
Föl a nagy batárra kaptak.
Mely szépen lassacskaú lépve
A két gyermeket kísérte.

EGY ELTEMETETT VÁROS ROMJAI.

(Képpel a 348. lapon.)

MINAP bemutattam nektek a Vezuv tüzhányó hegyet, régebben pedig beszéltem már e tüzhányónak ama nevezetes kitöréséről, mely — 1800 esztendővel ezelőtt — két híres várost, Pompejít és Herkulanumot egészen eltemette. Csak most, sok száz esztendő múltával kezdtek meg kiásni az eltemetett városokat, hogy lássuk, milyenek voltak hajdan az ósrégi korban.

Tulajdonképen csak az egyik várost, Pompejít lehet kiásni. A másik, Herkulanum, a tüzhányó hegy oldalán feküdt s ezt a kitörés alkalmával egészen elöntötte az izzó folyó láva, mely az épületeket

egészen betöltötte s mikor aztán kihült, kőkemény sziklává vált. Megkísértették itt is kiásni a házakat, de a lávakövet nem lehet a házak falától elválasztani s így e helyen abba hagyták a munkát.

Annál érdekesebb ásatások történtek a másik városnál, Pompéjinnél. Ez kissé távolabb feküdt a tüzokádó hegytől és a folyó láva nem ért el ide, annál iszonyúbb tömegben hullott rá a forró hamu, úgy hogy a legmagasabb házak fölött is két ölnyre terjed. Ezt a hamut azonban könnyű eltávolítani s az őskori házak majdnem épségben állanak ott úgy, a mint hajdan a szerencsétlenség érte.

A házak kicsinyek, sok, de apró szobákkal; a falakon sok házban egészen jó állapotban vannak még a falfestmények is és azt bizonyítják, hogy már akkor milyen jeles művészek voltak a rómaiaknak. Mindenféle edényeket és szerszámokat is nagy számmal találtak, sőt egy sütőkemenczében még kenyert is. A különböző kisebb tárgyakat a közel fekvő Nápoly városába viszik a muzeumba.

A gazdagok házai igen szépek és nagyon kényelmesek; a márványos csarnokokban ugró kutak láthatók, tágas vízmedenczék; a háztetők erkély formájúak voltak s estéknként itt élvezték az üde levegőt s a szép kilátást a közel tengerre.

Legnagyobb és legszebb volt egy Diomedes nevű gazdag polgár háza. Ez arról is nevezetes, hogy mikor a veszedelem bekövetkezett s a Vezuvból a hamuzápor a városra hullani kezdett, Diomedes nem menekült el, mint a többi lakosok, hanem a pinczébe bujt, bizonyosan azt hívén, hogy a vész csakhamar elmúlik. De a hamu egészen eltemette házával együtt s mindnyájan ott veszték; csontjaikat pedig nem is rég hozták napvilágra.

Most már a városnak nagyobb része ki van ásva s a látogató kényelmesen sétálhat az utcákon, épen mint kétezer esztendővel ezelőtt.

A MAMA MESÉI.

— A »Kis Lap« olvasói számára francziából fordította Mihály bácsi. —

III. Picciolina.

— Tündérmese. —

AJ DANÁBAN, nagyon régen, a tündérek, szellemek idejében, kik az ó világot benépesítették: Olaszország egyik városában — melynek nevét már elfelejtém, lakott egy tisztcsalád, mely békességesen élt munkája után. Giacomo, a férj, kosár fonó-volt, neje pedig, Juanita, e foglalkozásban segített neki, míg két fiuk, Pietro és Michaele a közel folyó Tiber partján a munkához szükséges nádat szedték. Nem voltak gazdagok, de ohajaikban is mérsékelték voltak, munkájuk után szerényen megélhettek, azonfelül pedig a szegények számára is volt házuknál mindég egy darab kenyér és egy szalma-ágy, melyen holmi szegény vándor megpihenhetett.

Egy este, midőn éppen rövidke vacsorájukhoz ültek, zörgetést hallottak házuk ajtaján. Iszonyu vihar dult éppen a falu

felett. Záporkép hullott az eső, embertelenség lett volna bárkit is ilyen zivataros időben kint hagyni.

— Juanita, mondá Giacomo nejének: nyisd ki az ajtót gyorsan, ne várjon sokáig az idegen abban a szörnyű záporban.

Juanita sietett felnyitni az ajtót, és csakhamar egy magas termetű öreg embert vezetett be, kinek felső öltönye egészen át volt ázva.

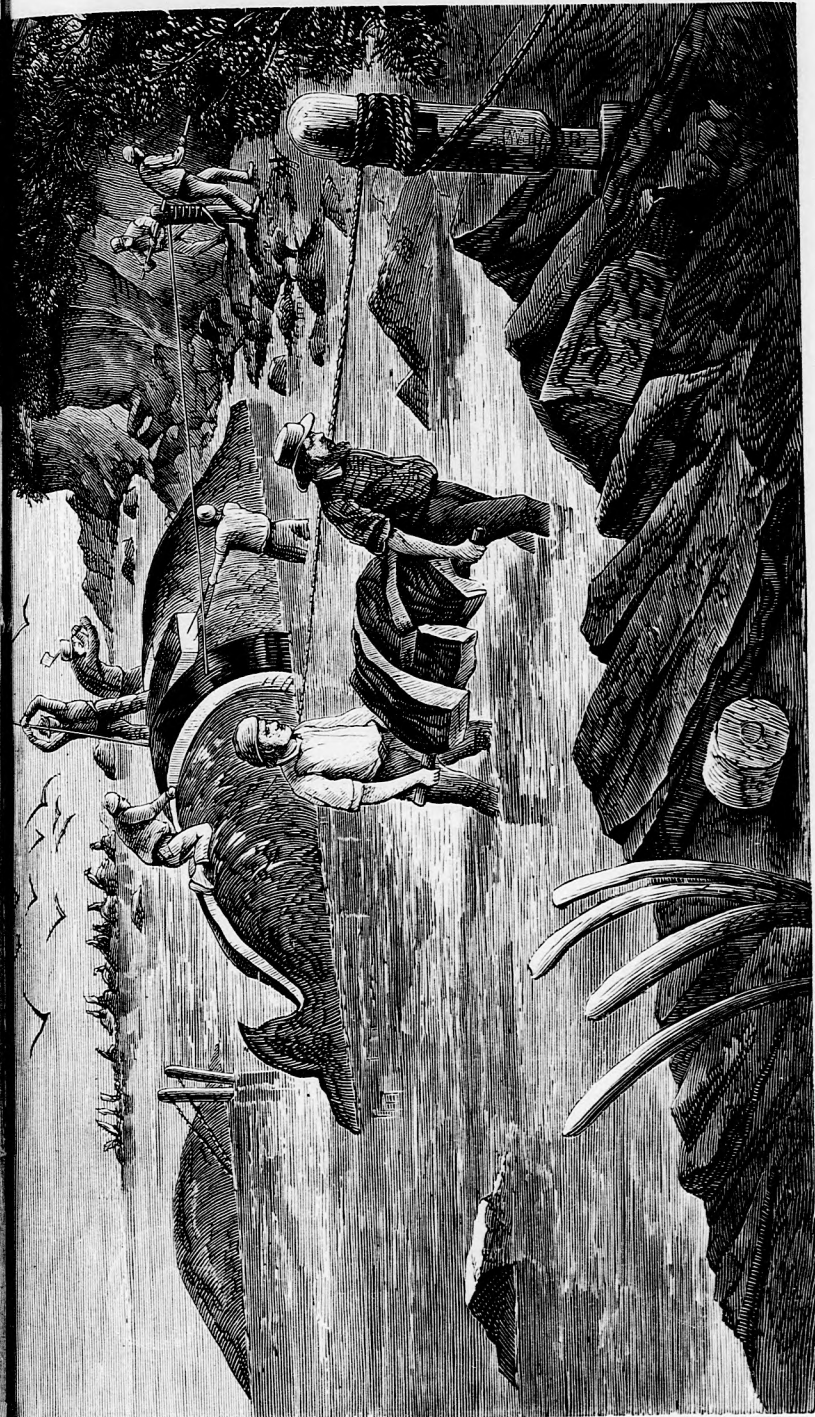
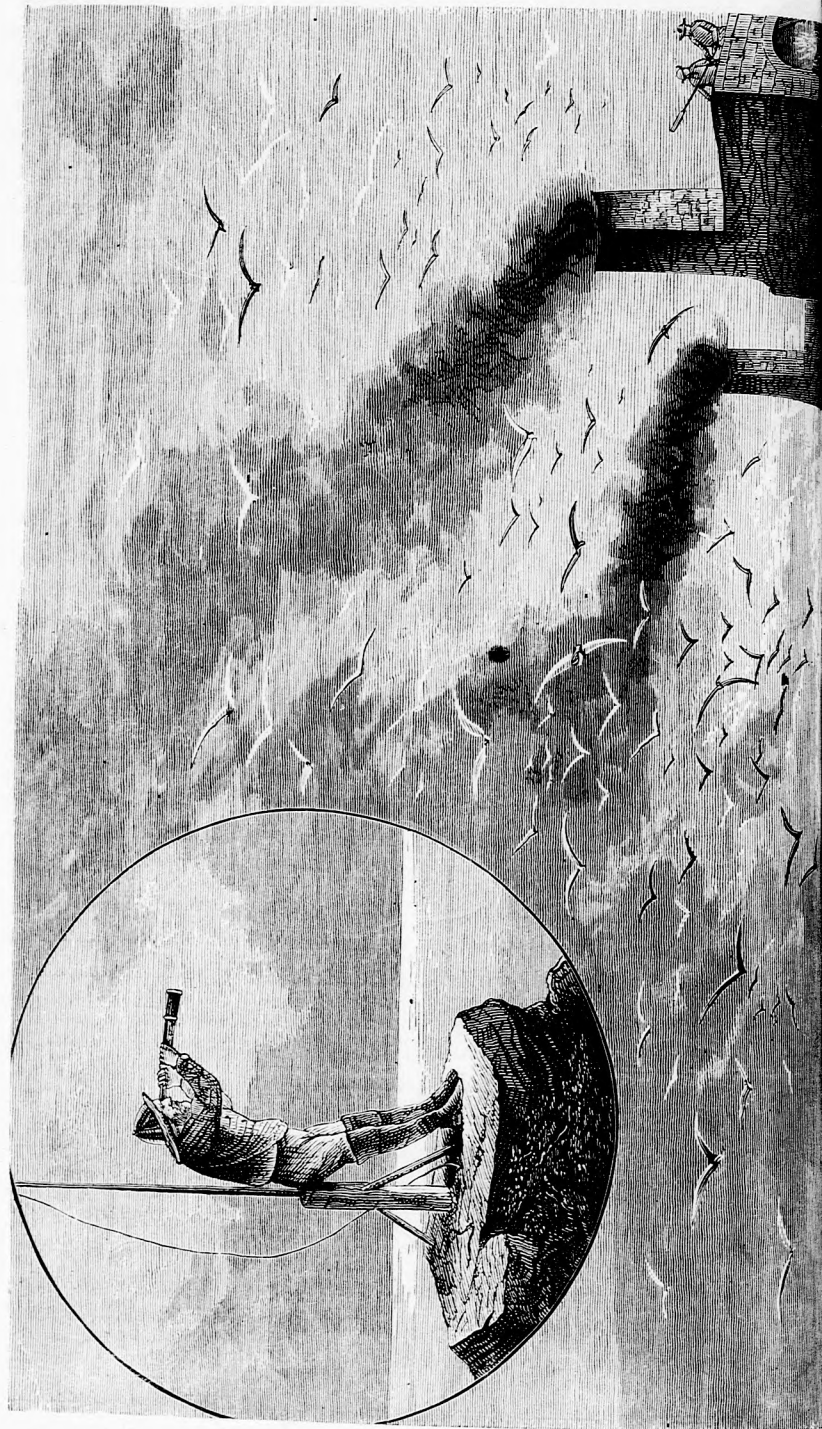
— Isten hozott lakomba, mondá Giacomo, egy köteg venyigét vetvén a tüzre, állj ide a tüzhöz, hogy ruhádat megszárihassad és fölmelegedjél.

Az utas nem mondatta ezt magának kétszer, oda állt a tüzhöz, és csakhamar bizodalmas beszélgetés fejlődött ki a házi gazda és a vendég között. Ez utóbbinak szigorú és tiszteletre méltó tekintete volt; hó fehérségű hosszú szakála mellett egészen eltakarta és fekete, szelid, de átható szemei az ember lelke mélyébe látszottak hatolni. Miután Juanitát meghallgatta, a ki gyöngédséggel beszélt férjéről, gyermekeiről, meg hogy mennyit dolgoztak már és még mennyi kell gyermekeik felnevelésére, hogy őket a koldulástól megmentsék, az öreg így felelt:

— A munka szükséges az embernek, és a ki dolgozni tud és szeret, az soha szerencsétlen nem lehet.

— Én nem is panaszkodom, mondá Giacomo. Minden napnak megvan a maga gondja, csak legyen meg nőmnek és gyermekeimnek biztos táplálékuk, tiszta és meleg ruhájuk, hajlékuk szél és eső ellen és legyen módom arra, hogy a nálunknál szerencsétlenebbnek nyújthas-

(Folytatása a 346. lapon.)

CZET HALÁSZOK. (Lásd a 350. lapon.)

(Folytatás a 343. laphoz.)

sak segedelmet, én többet nem kérek a tündérektől és jó szellemektől.

— Őn igen jó és becsületes ember és én bizonyos vagyok benne, hogy még egykor meg fog jutalmaztatni, jobban mint várta volna. Ritka ember az olyan, aki sorsával meg van elégedve! De a zivatar megszűnt, folytatom utamat. Talán viszont látjuk még egymást, óhajtom, hogy mindig ily elégedettnek találjam.

E szavak után az öreg megszáradt felöltönyét magára vevén, eltávozott.

A vendég távozása után Juanita, hogy gyermekeit lefektesse, azoknak levetkeztetéséhez fogott. Az idősebbik épe. abban a pillanatban, midőn le akart feküdni, felkiáltott:

— Óh, nézd anyám ezt a kis csecsemőt, e parányi bábót!

Juanita a fia kiáltására az ágyhoz futván, az ágy lábánál megpillantott egy pamuttal bélelt és selyemmel beborított csiga-hajat, melyben egy alig néhány hüvelyknyi nagyságu csecsemő feküdt és nyugodtan aludni látszott. Juanita azonnal oda hívta férjét.

— Nézd az ajándékot, a mit utasunk nekünk hagyott! egy élő csecsemő vagy báb, melyet talán Michaelenek akart adni.

— Ez bizony nagyon kicsi élő lénynek; de mégis vizsgáljuk meg! Igen, él mosolyog, ébred! Juanita, mit fogsz véle tenni?

— Mit tennék véle mást, mint hogy fölnevelem és szeretni fogom, mint saját leányomat? A tündérek azért küldték nekünk, mert méltónak tartottak arra,

hogy ezt a megbizatást teljesítsük. Nemde Giacomo, te is akard, hogy megtartsuk?

— Kedves Juanitám, megakadályoztalak-e valaha, hogy jó tettet mivelj? De hogy fogjuk nevezni a piczikét?

Pietro éppen ekkor a piczi lényre nézván, felkiáltott!

— Picciolina! *) Ez a név legjobban illik hozzá.

— Ugyan mit gondolsz e névvel! mondá Giacomo; majd meglátjuk, lehet-e mindig e néven nevezni.

Midőn e szavakat bevégezte, a csecsemő felnyitotta szemeit, karját kiterjesztette Juanita felé és szelid, csengő hangon mondá:

— Mama! mama!

A jó asszony a gyermeket karjaiba vette, s dédelgette; miután közelebről megtekintette, meggyőződött, hogy ez többé nem csecsemő, hanem szép kicsi leányka, ki ő reá mosolyog és megölelé. Giacomo a bölcsőt felemelvén, abból egy irat esett ki, melyen a következő szavak voltak feljegyezve: »A tündérek királynéja reád bizza e gyermeket, a ki születése óta egy gonosz szellem által üldöztetik; őrizd gondosan 15 éves koráig; e naptól fogva ne hagyd magában kimennisehová; óvjad minden állattól, különösen a maskától, mely veszedelmet hoz reá.«

Giacomo és neje már most ezernemű gyanítások között, hogy e kicsi teremtményt mi okból bízták reájuk, elhatározták, hogy lelkiismeretesen teljesítik a reájuk bízott kötelességet, és fiaikat előszólítván, így szóltak hozzájuk:

*) Picciolina = olaszul annyit jelent, mint kicsinyke.

— Gyermekeim, itt van testvéretek; viseljétek gondját, el ne hagyátok soha és ha valaki bántani akarná, védelmezzétek bátran; távolítsatok el tőle minden állatot, különösen a macskát, mert egy karmolás megölné.

— Légy nyugodt, anyám! mondá Pietro. Picciolinának nem lesz soha bántódása. Én leszek védője és kísérője.

Picciolina bölcsője mellett egy ékesen készített láda volt letéve, mely a leánya holmiját foglalta magában; ebben a következő holmik voltak: tizenkét ingecske pókhálóból szöve, melyhez hasonlót még soha ember nem látott; fehér pillangó szárnyaiból készült szoknyácskák; felöltő ruhái oly finom csipkéből, hogy az egészet a tű fokán keresztül lehetett huzni; harisnyái finom hajszálból; czipői cserebogár szárnyából, kalapja pedig rózsalevélből. Az a ruha, mely rajta volt, kevésbé ékes, de szintén olyan anyagból volt összeállítva. És a ládikó tartalma az idő és a leánya szükségéhez képest mindannyiszor megujult a nélkül, hogy kitudható lett volna, mikép történik?

Giacomo házánál a szokott házi rend csakhamar helyre állott; mindenki foglalkozása után látott és Picciolina az egész ház bálványa lett. A kis leány a Pietro által hajszálaból font karoszekben ülve, szintén megkísérté a fonást. Pietro, a ki mindenben gondoskodott róla, egy kis szekeret készített számára; ebbe két fehér kitanított egérke volt befogva, melyek a leánya parancsának híven engedelmeskedtek. Michaele vezette a szekeret, Pietro pedig annak oldala mellett ment és a három gyermek egészen boldog volt.

Más részről, Giacomo házánál az a rendkívüli dolog merült fel, hogy az élelmi szer soha ki nem fogyott: szükségükhöz mérten ettek, ittak; fűtés, világítás és egyéb házi szükségek körül nem fösvénykedtek, s még is soha semmit nem kellett venniök. Az éléskamara, a konyha, pincze, gabonatar mindig telve volt, minden megujult házuknál, és ruhájuk, bármeddig viselték is, mindig új maradt. Juanita e felett folytonosan bámult.

— Mit akarsz Juanita? mondá Giacomo. Picciolina az, aki ezt az áldást hozta házunkra; köszönjük meg a tündéreknek, hogy annyi más helyett minket választottak ki.

— Igaz, édesem, de mivel a tündérek mindent tudnak, tudniok kell azt is, hogy mi nem a haszon miatt szeretjük e gyermeket és ha semmit nem hozott volna is, mégis ebben a bánásmódban részesült volna.

— Légy nyugodt, Juanita; a tündérek ismerik a te jó szivedet; és hogy én jó vagyok, ezt is a te példádnak köszönhetem.

— Ne gyalázd magadat, Giacomo, te önmagadtól jó vagy és a sors beünneket igen jól hozott össze.

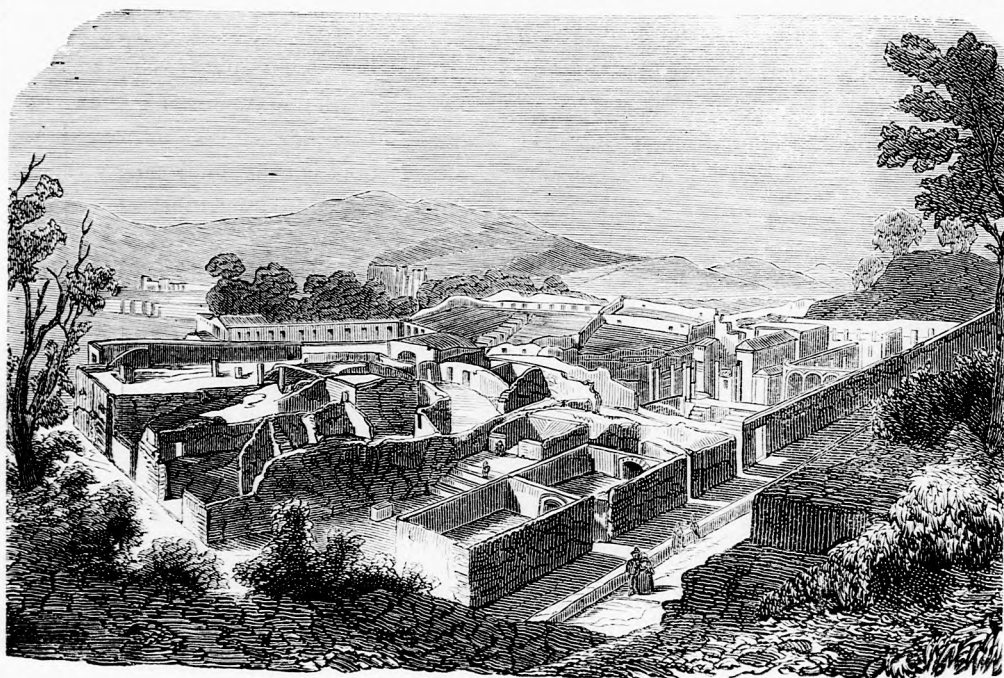
Ekép beszélgetvén, a férj és feleség egymást kölcsönösen bátorították, hogy tehetségükhöz képest minél több jót tegyenek, és gyermekeiket szintén jó erkölcsökben neveljék, mert azt tartották, hogy a szülék példája a legnagyobb hatással van a gyermekekre és hogy ezek előbb utóbb ugyan ezt az utat követik.

Több év mult elilyképen és a naponkint növekedő jólétnél egyéb nem történt a kosárfonó családjában.

Picciolina külsőleg nem nőtt, de érzelme és szellemi tehetsége napról-napra fejlett. A nélkül hogy észrevehető lett volna, mikép jutott hozzá, minden nap a tökéletesedésnek újabb és újabb jelei voltak rajta észlelhetők. Egyik nap bámulatra méltóan olvasott, más nap már csodás hasonlatossággal a családnak min-

den tagját lerajzolta; később bizonyos hangszeren — melyről senki sem tudta, honnan került elő, gyönyörűen játszott és énekelt is; mindenki bámulta, de Pietro leginkább látszott megindulni.

— Kis hugom, mondá neki, mennyire óhajtanék hozzád hasonló ügyesség-gel birni! Az amit te olvassz, oly szép,

EGY ELTETETETT VÁROS ROMJAI. (Lásd a 342. lapon.)

rajzaid oly tökéletesek, éneked oly kellemetes! Ó, ha én csak keveset is megbírnék tanulni abból, a mit te tudsz!

Pietro, akarsz-e valóban tanulni?

— Akarok-é? ez volna legnagyobb örömöm.

— Jól van, tehát holnap megkezdjük.

A leczkét valóban megkezdték. Kedvesebbet nem lehetett képzelni sem, mint

Picciolinát, mikor Pietro tenyerén komolyan ült és magyarázta a tudományok elemeit. Akár Pietro rendkívüli tehetsége, akár a tündér hatalmas befolyása volt az oka, (a mit föl is lehet tenni), elég az hozzá, hogy Pietro a tanulmányban gyors előhaladást tett és egy év lefolyása alatt annyit tudott, a mennyit közönségesen csak tiz-tizenkét év alatt tanulhatni meg;

költő, festő és zenész volt, úgy hogy a kis házikó a tudomány és művészet intézete lett, melynek alapítója, igazgatója, és tanára a piczike Picciolina volt.

Mindeddig semmi nem z varta a szerencsés család boldogságát. A legmelegebb gyöngédség, a legmegindítóbb gondozás környezte Picciolinát, a ki kellemesen, és bu nélkül élte ifjuságát és nem törődött a jövővel.

Egy napon, midőn a három gyermek sétálni ment, Picciolina kevés gyaloglás után magát fáradtnak érezvén, szekerében ledőlt a kolibri-pehelyből készült párnára; Michaele a kocsis-ülésén foglalt helyet, Pietro pedig egy koldus által, ki tőle alamizsnát kért, vissza tartatván, egy pillanatra hátra maradt. Ez idő alatt egy nagy fekete macska, földig érő hosszú fülel, a fogathoz közeleavén, ráugrott az egerekre. Michaele nagy lármával Pietro után kiáltott s leszállott üléséből, hogy a macskát elkergesse; de ez a közelgő Pietrótól és Michaele ostorától, mellyel fülei közé vágott, megrémülvén, az egyik egeret megragadta s azzal futásnak eredt, magával ragodván a szekeret is a benne fekvő leánykával, majd pedig az őt üldöző lármáttól megrémülten egy fára mászott, honnan daczolni látszott a két gyermekkel. De Pietro utána mászott s levágta a fogat kötelékeit, úgy hogy a kis kocsit Michael kezeibe hullott alá. Pietro gyorsan leszállván, a fájdalom és félelem miatt elájult Picciolinát haza vonta. Juanita elrémült a sáppadt gyermek láttára; de nem pirongatta gyermekeit, mert ezek is nagyon elszomorodtak az esemény fölött). Picciolinát lefektették és gondozás alá

vették; és a kicsike, midőn magához tért s az általa szeretett család körében látta magát, felkiáltott:

— Lehetséges é, hogy meg vagyok mentve! köszönöm, kedves Pietro, köszönöm!

Ez első kísérletet több hasonló kísérlet követte, de ezeknek sem volt más eredményök, mint az, hogy Piccolina körül a fölügyeletet mindinkább növelték. Reggel és este ott látták a hosszufülu fekete macskát a ház körül ólálkodni, amint különféle helyzetekben leselkedett, hogy üldözőit megcsalhassa. Majd kinyújtózkodva a napra feküdt, alvást tettetvén; majd a pillangók után futkosott; egy alkalommal pedig fára mászott s onnan leskelődött, Picciolinát onnan szemlélgette és már készült reá rohanni, midőn Giacomo észrevette és reá lőtt; de a halálos golyó a macska bőréről visszapattant! Ezután a macska elfutott és több napokra eltűnt; de midőn már majd megfélekedtek róla, ismét megjelent és előbbi fogásait ismételte.

(Vége következik.)

A SZTRACZENAI SZIKLA-KAPU.

(Képpel a 352. lapon.)

M Kedves Forgó bácsi!
 INDIG örömmel és érdekléssel látom, ha kedves »Kis Lap«-omban hazánknak valamely szép pontja van lerajzolva és leírva és így megismerkedem sok érdekes nevezetességgel. Gyakran kedvem támadt, hogy én is leírjak valamit, — mert itt nálunk, a szép Szepesmegyében szintén van sok szép és érdekes nevezetesség, melyeket kis olvasótársaim, kik a sík alföldön laknak, bizonyosan szeretnének látni.

Minap apácskával nagyobb kiránduláson voltunk s utközben egyszerre oly roppant sziklák közé jutottunk, hogy meglepetve kérdeztem apácskától, hogy fogunk itt tovább mehetni? Az ut meredek hegyoldalban vezetett s egyszerre keresztben állt előttünk egy hatalmas szikla, melyet megkerülni legfeljebb gyalog lehet.

— Ne félj semmit, felelt apácskám, azon a sziklán kapu vezet keresztül.

Hitetlenül néztem reá, de amint közelebb értünk, meg kellett győződnöm, hogy csakugyan igaz. A hatalmas sziklába tágas kapu van vágva, úgy hogy a kocsí kényelmesen keresztül roboghat s a tulsó oldalon akadály nélkül folytathatja útját. Ez az ugynevezett straczenai szikla-kapu s annak jeléül, hogy nem a természetnek, hanem az emberek szorgalmának a műve, a bányászok jelvénye, keresztbe tett két csákány van kifaragva a tetején.

Nagyon örülnék, ha kedves Forgó bácsi gyöngé rajzomat és leírásomat kijavítaná és közölné.

Maradok kedves Forgó bácsinak

hű kis olvasója

Török Zsiga.

UTAZÁS A SZOBÁBAN.

(Képpel a 341. lapon.)

Hű hó,
Gyü te né

Kis csikó!

Hová megyünk Endre?

— Csak föl Budapestre!

Hát azután, Bandika?

— Majd elmegyünk Londonba.

Meg azután, Andriska?

— Majd elmegyünk Párisba.

No meg aztán mi városon

Megyünk által, Andorásom?

— Azt még most nem tudhatom

Megnézem az abroszon.

A CZET-HALÁSZOK.

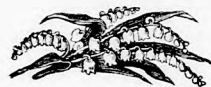
(Képpel a 344—345. lapokon.)

A TENGER óriása, a czet, igen becses zsákmányul szolgál a halászsoknak, kik minden évben számos hajóval mennek az északi tengervidékre czet-halászat végett. Már többször leirtam nektek, miként szokás a czetre vadászni s képekben is, tudom, már gyakran láttátok lerajzolva. Most azt mutatom be, mit csinálnak a halászsok, ha a bálnát elfogták.

A czet vagy bálna oly óriási nagyságu és nehéz, hogy a hajóra fölvonszolni lehetetlen s még ha lehető volna is, úgy megtöltené a hajót, hogy a halászsok, ha egy bálnát elfogtak, kénytelenek volnának hazatérni; így pedig nem volna fáradságuk megfizetve. A szemes halászsok tehát más-kép segítenek magukon.

Az elejtett czetnek legértékesebb része a zsirja, ezért vadásznak reá. A halászsok tehát üres hordókat visznek magukkal s a parton, közel a helyhez, hol halásznak, nagy kemenczét építenek s ebbe olvasztó üstöket raknak. Ha egy-egy bálnát elfogtak, kötelekkel a hajóhoz erősítik és a kemencze közelébe usztatják, aztán kivonszolják a sekély partra, itt földarabolják, a szalonnáját azonnal kiolvasztják s hordóba rakva a zsirt, kész portékával térnek haza. Így tehát annyi bálnát fogdoshatnak össze, amennyinek zsirja számára hordójuk van a hajón.

A bálna szétarabolása nem könnyű munka. Mint valami lebontandó ház, úgy járnak rajta a halászsok s nagy bárdokkal, mázsányi darabokban vadalják le róla a szalonnát, melyet aztán fölhordanak az olvasztóba. A hust, csontokat félredobják s ezen aztán a különböző tengeri ragadozók, czápák, madarak csapnak gazdag lakomát.

A L E L E N C Z.

(Képpel a czimlapon.)

Mi vinnyog itt?
Hallgatózzunk csak egy kiesít.
Olyan szenvedő és
Bánatos nyöszörgés!
Keressük csak, nézegessük:
Valahol csak fölfedezzük?
Olyan vékony sírás forma,
Mintha kis gyermek zogokna.
Nézzünk körül szaporán!
Itt nálunk nincs a szobán.
Mégis közel hozzánk van,
Tán a másik szobánkban? ...
Itt sínes — ah!
Amott a!
Ni de még sem —
Ezt nem értem.
Nyilván nincs is itt benn —
Kint van a hidegben.
Nyissuk ki az ablakot ...
Ott van ott!
Lám szegény hogy kuczorog.
Hogy mi a?
Hát biz a
Nem egyéb mint kis ezicza.
Ah, betegnek látszik a!
Hogy remeg!
A jó Isten hidegje ne vegye meg!
Fussunk, nézzük, hozzuk ide,
Szobánk enyhe melegibe,
Tejcskét tegyük elibe!
Ó te árva állatoeska,
Nincsen aki pártod fogja?
Condja ugyan kinek van rád?
Nincsen anyád, nincsen apád,
Étel-, szállás-adó gazdád?

Majd mi ketten gyermekek:
Én és öcsém az Elek,
Te rád, kedves lelelenczünk,
Hiven gondot viselünk
S szépen föl is nevelünk.

BETÜ REJTVÉNY.

t t t t t a k v
k

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 19-ik számában közölt rejtvény megfejtése:

»Háromszék.«

Helyesen fejtették meg: Zuna Irma és Gusztáv, Szőke Erzsé, Ballassovich Alice, Rhorer Anna, Miklós Irnák, Bobula János, Schőja Aladár, Auer Lujza és Károly, Buday Emma, Leipziger Margit, Kóczán Gábor és László, Nagy Mariska, Lövinger Bernát, Kánitz Ilona és Géza, Geiger Irén, Popper Zsiga, Mike Juliska, Dallos Paula, Győry Tibor, Singer Hermin, Teréz és Irma, Marcsékényi Othmár, Poklop Vilmos, Szemere Béla, Sellyey Ilona, Dietl Gusztika, Siska Erzsike, Koller Ilona, Kornis Károly, Stern Henrik, Szentirmay Béla, Kovács Dezső, Wohl Izidor, Menczel Szeréna, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Ebergényi Adél, Balás Irénke, Kubinyi Pali, Korach Jenő és Manó, Rozenberg Fáni és Száli, Sárdi Ilona, Polákovits Ernő és Zsiga, Bauholzer Irén, Cserna Ilonka, Margit és Erzsé, Balás Emér, Spitz Adolf, Börzsöny Klémike, Karácsony Aranka, Auer Teréz és Albert, Zadubánszky Róza, Benedek Lajos, Freund István, Fráter Gizella, Teitlbaum Arthur, Horváth Ida és Malvin, Gasparik Géza, Baczó Erzsé, Bély Rozália és László, Veisz Andor és Viktor, Várad Margit, Frantz Etelka, Altver Jozefa, Fuchs Róza, More Sándor, Lositz Karolina, Tamás Sándor, Feleki Ludovika.

*

A »Kis Lap« XV. köt. 18. számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Dobrzánszky Olga, Ölhorn Károly, Várad Margit, Frantz Etelka, Fuchs Róza, Tahy Jolán, Feleki Ludovika, Lositz Karolina.

A SZIRACZENAI SZIKLA-KAPU. (Lásd a 349. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.